

THE EUROPEANS DISCOVERY OF XINA POMPEU FABRA UNIVERSITY BARCELONA

LA XINA QUE ELS EUROPEUS VAN DESCOBRIR: LA DINASTIA MING EL GRAN CANAL I LA GRAN MURALLA

El major problema exterior dels Ming eren els mongols. Tot i que els mongols van ser empesos de volta a Mongòlia al principi de la dinastia, els exèrcits Ming atacaven Mongòlia de forma constant per a prevenir la reunificació de les tribus estepàries. El trasllat de la capital a Beijing també va ser motivat pels conflictes amb els mongols. Tot i això, Nanjing encara era considerada una capital auxiliar i mantenia la seva pròpia burocràcia paral·lela, incloent-hi els sis ministeris.

La nova capital, emplaçada una mica al sud **de l'antiga capital mongola, va ser concebuda com una sèrie de rectangles concèntrics**. Al seu centre es va construir el gran centre cerimonial de la nova dinastia, que ara coneixem com la Ciutat Prohibida. El treball va ser realitzat ràpidament entre 1407 i 1420, un període remarcablement breu, donada la immensa quantitat de materials que es requerien. Milers de famílies van ser traslladades arreu de Beijing per a produir el menjar necessari per a la capital, i centenes de milers de convictes van ser destinats al transport de materials i a la construcció de la nova capital.

La reconstrucció i extensió del Gran Canal tenen molt a veure amb l'enviament de tots aquests materials a Beijing. Els Ming van ser capaços de construir el Gran Canal gràcies a la inversió acumulada en infraestructures des dels temps dels Song i dels Yuan. Tot i això, connectar els **petits canals existents que unien els cursos d'una sèrie de rius era tota una fita de l'enginyeria hidràulica xinesa**. El tram més complicat va ser el que rodejava Shandong, i la gran contribució **dels Ming va ser la reparació i l'extensió del tram septentrional, desviant rius i construint preses** que havien de regular el flux de les aigües. El Gran Canal Ming tenia 1.800 kilòmetres de llarg i unia cursos de rius tan poderosos com el Yangzi, el Huai i el Groc, que fluïen per quatre grans províncies tal com per ciutats densament poblades.

Per a fer-nos una idea de la seva grandària, considerem que una obra a aquesta escala a Europa aniria des de París fins a Budapest, passant per Brussel·les, Amsterdam, Berlin, Praga i Viena, i uniria els cursos del Sena, el Rin, l'Elba i el Danubi.

El Gran Canal va ser una obra extremadament cara i va ser realitzada per a suportar tant les successives campanyes contra els mongols com la demanda creixent dels constructors de la nova capital. Un cop que el tram de Shandong va ser reconstruït, el Gran Canal va esdevenir **l'aorta de l'imperi Xinès. A mitjans del segle XV, el trànsit que el recorria donava feina a 125.000 persones**: de fet, el nombre de persones que vivien del Gran Canal era una de les raons per a mantenir-lo per segles, tot i les enormes despeses que comportaven les reparacions constants i el fet que el Gran Canal fluïa paral·lel al mar.

Però ni el trasllat de la capital ni la reconstrucció del Gran Canal podia posar fi al problema mongol. Les restriccions severes i la supressió virtual del comerç amb les estepes, reforçat des del principi dels Ming, va donar lloc a atacs nòmades dels mongols, igual que el seu equivalent costaner – les restriccions marítimes – va donar lloc a la pirateria. Al principi del segle XV, **l'emperador Yongle havia portat a terme cinc grans expedicions contra els mongols, i en dos d'elles va mobilitzar prop de mig milió de soldats, i ell mateix va morir a l'última.**

L'any 1449 una expedició liderada per un altre emperador va ser emboscada a Tumu, a uns 160 kilòmetres al nord de Beijing, i l'emperador va ser capturat. Després del desastre, els Ming van decidir construir defenses a la línia nord, però encara les van fer amb terra piconada com **s'havien erigit les muralles durant mil·lennis**. Aleshores, a mitjans del segle XVI, el Khan Altan, el líder mongol més efectiu des dels Yuan, va assetjar Beijing i va incendiar els seus suburbis. En aquell moment, el **sector xinès que havia defensat durant dècades que l'única forma de repel·lir els nòmades era construir muralles**, va ser escoltat.

A la segona meitat del segle XVI, l'enorme estructura que avui dia anomenen la Gran Muralla va ser construïda. Aquest cop va ser construïda amb maons i amb pedra, que requerien cent vegades més mà d'obra que si hagués sigut construïda amb terra piconada.

Aquesta nova muralla, que a alguns trams era doble, s'allargava 2.500 kilòmetres, anava des de la costa de Shanghaiguan a l'entrada del desert de Takla Makan a Jiayuguan, i estava puntejada amb torres de vigilància per a controlar l'alta mobilitat dels nòmades. Junt amb la muralla, nou casernes van ser posicionades per tota la frontera per a protegir tot el sistema defensiu. Aquesta és la que coneixerem com la Gran Muralla, tot i que els Ming mai la van **anomenar així, sinó que es referien a ella com "les nou casernes frontereres"**. Tot i així, la muralla no va detenir els atacs mongols, i a mitjans del segle XVII, mentre els Ming encara estaven erigint la Gran Muralla, els Manxús la van saltar i van conquerir la Xina.

La nova dinastia Manxú va mantenir la Gran Muralla, especialment a la seva part oriental, tot i que van mantenir el seu territori a ambdós costats. Però aquest cop el seu ús va ser capgirat. **Els Manxús van usar la part oriental de la muralla per a prevenir l'entrada xinesa a la seva terra, Manxúria.**

Potser és per aquesta raó que els xinesos van començar a veure la muralla amb una indiferència creixent o fins i tot amb **menyspreu, com a símbol d'un fracàs ben sonor.** Als segles següents, com veurem a futures lliçons, seran els europeus els qui mostraran més admiració per la Gran Muralla.